

SÅ VAR DET HEMMA PÅ RÅNNUM STOREGÅRDEN

Artikel från sidan 31 i jubileumsskriften

**VÄSTRA TUNHEMS
HEMBYGDSFÖRENING
1936-1986
50 ÅR**

Framför Storegårdens ännu idag välbevarade manbyggnad är man här samlad till en högtidsstund under 1890-talets slut. Från vänster: syster till Ida, Karl Lindgren (innehade Bryggum Gudmundsgården) och maken Ida (dotter till skogvaktare Eriksson på Ekebacken), Nils August Lindgren (Ingas farfar) och hennes farmor Lovisa (som var från Kvilla på Vänersnäs), Augusta Elisabet (Ingas faster), Gustaf Emanuel Lindgren (Ingas far) och hennes farbror Axel Julius Lindgren. — Foto Carl Victorin, Hjerpås.

SÅ VAR DET HEMMA PÅ RÅNNUM STOREGÅRDEN

Rånnums Storegård låg från medeltiden till 1800-talet nedanför nuvarande Storegårdsvägen, ungefär där nuvarande Storegårds Färghandel och Gunnars Livs är belägna.

Vid 1820-talet bestod Storegården av en liten by med fyra gårdar. Vid enskiftet flyttade en del av dem till nuvarande läge nära Halleberg. Nuvarande gårdsbyggnaden består av samma stockar som utflyttades. Familjen hette Andersson och av dem ärvde Inga Lindgren Severinssons farfar gården uppger Herbert Bartholmes.

År 1947 såldes åkerjorden till Västra Tunhems kommun. Bostadshuset och en tomt avstyckades från den övriga jorden och ägs nu av Inga Severinsson, dotter till Gustaf och Olivia Lindgren, samt maken Rolf Severinsson. I det följande berättar Inga om hur det var hemma på Rånnum Storegården.

Min far Gustaf var en riktig odalbonde, som alltid ställde upp och hjälpte, där så fordrades. Han höll på vintern vägar öppna med snöplog, som drogs av två hästar. Han var också snabbt i kläderna,

då barnmorskan, Anna Svensson, skulle hämtas — om så mitt i natten någon knackade på, tvekade han aldrig. Han tog även hand om många så kallade luffare, som var utan bostad och behövde få både mat och sovplats. Han ställde alltid upp som t ex då någon ville låna redskap eller då någon behövde mjöl till bröd i kristider eller vete att rosta till kaffesurrogat.

Då det varit slakt här på gården, var min mor frikostig att dela med sig av godbitarna till mångas glädje och tacksamhet. Hon var också hjälpsam, då det var någon sjuk och hade det svårt på ett eller annat vis.

Fastän arbetena var tunga och tröttnande att utföra, hade man alltid tid över för sina medmänniskor. Det rådde också en förnöjsamhet, som är svår att finna i dessa tider trots välfärdssamhälle med alla moderna redskap och hjälpmedel.

I skördetider kom många arbetslösa ungdomar självmant och arbetade. De kom ej för att få betalt utan var tacksamma över att få äta sig mätta. Kanske föräldrar, som fått hjälp, på så vis ville göra

en gentjänst, som tacksamt värdesattes.

På gården fanns en smedja, där även rökning av skinka och korv ägde rum. Här fanns ett angränsande rum, som användes till västuga. I rummet stod en öppen spis, som gick utmärkt att värma upp rummet med. Västugan användes också till skola en gång i tiden. Detta hus finns inte kvar längre. Ett gammalt sädesmagasin finns dock kvar. Vid den gamla smedjan fanns en damm, där kläder klappades, och det fanns stora lakekar, som användes på våren, då alla kläder skulle tvättas, som legat i lårar hela vinter. En stenmangel fanns även, som granar och andra vänner flitigt använde. Nog är det skillnad mot nutida tvättmaskiner.

Min far hade polismans skydd och rättigheter. Han var med att gå brandsyn, värdera skador, som blivit på åkrar, där älg och rådjur gått fram. Det var nog inte så lätt alla gånger men med gott humör och roliga historier avlöpte det hela till belåtenhet.

Inga Lindgren Severinsson